

SABRINA JEFFRIES

*Pravda
o markýzi S.*

SABRINA JEFFRIES

*Pravda
o markýzi S.*

2013

Copyright © 2010 by Sabrina Jeffries, LLC
Translation © 2013 by Květa Palowská
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TRUTH ABOUT LORD STONEVILLE,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2010,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2013

ISBN 978-80-7303-827-4

*Věnováno Jean Devlinové. Díky za všechno, co děláš.
A všem čtenářkám, které se zamilovaly do Stonevillea –
konečně kniha o vašem oblíbenci!*

Milá čtenářko,

jmenuji se Hester Plumtreeová, ale většina lidí mi říká Hetty. Od manželova úmrtí vedu rodinný pivovar. Někteří mě sice kvůli tomu litují, ale já vždycky říkám, že když má někdo čas přemítat nad životy druhých, pak je potřeba naložit mu víc.

Pokud jde o má vnoučata, samozřejmě takové úvahy vylučuji. Mám právo jim říci, co mají dělat, ne? Po tragické smrti markýze, jejich otce, a markýzy, mé dcery, jsem je z velké části vychovala sama. A víc nepovím. Ostatní toho stejně naklevetí dost.

Po pravdě řečeno, jde mi jen o to, abych měla pravnoučata. Chci snad tolik? Přesto mi má zatvrdelá vnoučata působí jenom žal. Ku příkladu Oliver. Chápu, když se mladý floutek ve městě vybouří s jednou či dvěma operetními tanečnicemi, ale Oliver to přehání! A při všem pití a děvkaření neexistuje jediný bulvární plátek, který by o něm nepsal – nejčastěji ve spojitosti s nějakou nemravnou událostí zahrnující polonahou ženu a soudek pašované pálenky. Přičítám to za vinu Oliverovu otci – jehož nezřízené způsoby si syn po smrti rodičů osvojil.

A to nemluvím o ostatních čtyřech: Jarretovi a jeho karbanu, Minervě a jejích hrůzostrašných románech, Gabrielovi a jeho dostizích a Célii a její posedlosti střeleckými soutěžemi. Proto se jim ve společnosti říká ‚Výtečníci z Halsteadu‘. Ale abychom si rozuměli – jsou to dobrá vnoučata. Zajímá je moje zdraví, doprovázejí mě do společnosti a starají se, abych se moc nepřepínala. Odmítají však skoncovat s pohoršlivými návyky a já už toho mám dost!

A tak jsem vymyslela způsob, jak je přinutit, aby začali vést spórřádaný život a chovali se jako dědicové, jaké si zasloužím. Nebude se jim to líbit, ale těžká doba volá po tvrdých opatřeních. Bůh je mi svědkem, že já pravnoučata mít budu... A brzy!

S úctou

Hetty Plumtreeová

Prolog

EALING, ANGLIE
1806

Oliver Sharpe, šestnáctiletý dědic titulu markýze Stonevillea, opustil stáje v sídle Halstead Hall se sevřeným hrdlem. Jeho matka nasupeně vyjela směrem k lovecké chatě a v takovém stavu ji Oliver vídal jen zřídka. Většinou bývala jen smutná..., pokud ji nerozzlobila nějaká mimořádná událost.

Například zjištění, že se její syn chová nejostudnějším způsobem, jaký si člověk dokáže představit.

Zaplavilo ho ponížení.

Jsi hanbou rodiny! křičela znechuceným, ublíženým tónem. Chováš se úplně stejně jako tvůj otec. A ať se propadnu, jestli mi dovolím, aby z tebe udělal stejně ohavného, sobeckého člověka, jakým je sám, tvora schopného obětovat všechno v zájmu svých potěšení!

Oliver nikdy neslyšel matku klít a skutečnost, že ji k láteření dohnal, ho tížila. Má matka pravdu? Vážně se začíná podobat svému lehkomyšlnému a prostopášnému otci? Z pouhého pomyslení, že tomu tak je, se mu obracel žaludek.

A co hůř, matka odjela upozornit na jeho hříchy otce a Oliver jí v tom nemohl zabránit, poněvadž mu nařídila, ať jí nechodí na oči.

Někdo se za ní ale musí vydat! Takhle rozzuřenou ji viděl jen jednou, a to když poprvé odhalila otcovu nevěru. Tehdy bylo Oliverovi sedm. Zapálila na nádvoří otcovu sbírku eroticky laděných knih.

Bůhví, jakou spoušť napáchá teď, když dospěla k přesvědčení, že její syn kráčí v otcových stopách. Zvláště když je domácí dýchánek v plném proudu.

Oliver obešel zpola opevněné sídlo, které bylo jejich venkovským domovem, a uviděl, jak se po příjezdové cestě blíží známý kočár. Z radoval se. Babička! Díky bohu, že přijela; své vlastní máti jeho matka určitě popřeje sluchu!

K průčelí došel ve chvíli, kdy kočár zastavil. Spěchal, aby babičce otevřel dveře.

„Vida, to je mi příjemné překvapení!“ prohlásila s hřejivým úsměvem, když vystupovala. „Vidím, že jsi nezatratil slušné vychování jako někteří darebáci tvého věku!“

Za běžných okolností by okamžitě reagoval nějakou duchaplnou poznámkou a trochu by se poškorpili, samozřejmě v dobrém. Dnes to ale nedokázal. Trápily ho obavy.

„Matka se hněvá na otce.“ Nabídl staré ženě rámě, aby ji doprovodil do domu. Mluvil tiše. Služebnictvo nemusí nic slyšet. Otcovo cizoložství už stejně přetřásá polovina světa – není nutné krmit žraloky dalšími lákavými sousty.

„To není nic nového, ne?“ odvětila babička stroze.

„Tentokrát je všechno jinak. Matka běsní. Pohádali jsme se a vyrazila sama rovnou k lovecké chatě!“

„Nejspíš se po něm porozhlédne.“

„Toho se právě obávám. Víte, jak rád ji provokuje! Jestli je otec v chatě, je schopná všeho!“

„Dobře.“ Stará dáma se na něj šibalsky usmála. „Možná tu bídnou chatu zboří. Pak si Lewis nebude mít kam vodit děvky!“

„Sakra, babi, já to myslím vážně!“ Pozvedla obočí nad vnukovým vyjadřováním a Oliver další kletbu spolkl. „Odpusťte, ale tohle není běžná situace. Musíte jít za ní, promluvit s ní, uklidnit ji. Je to důležité. Mě nebude poslouchat.“

Přimhouřila oči. „Určitě jsi nic nezamlčel?“

„Samozřejmě že ne.“

„Babičce nelži. Kvůli čemu jste se s matkou pohádali?“

Jak jen jí to má povědět? Kdykoli si na roztržku vzpomene, dělá se mu zle! „Na tom nezáleží. Prostě mi věřte, když říkám, že vás potřebuje.“

„Tvá matka mě nepotřebovala od chvíle, kdy se narodila!“ vybafla babička nasupeně.

„Ale babičko...“

„No tak, Oliver!“ prohlásila a popleskala ho po ruce, jako by byl dítě. „Já vím, že je ti matka blízká a mrzí tě, když ji vidíš rozčilenou. Ale když jí dopředeš čas, aby dala hněvu volný průchod, bude v pořádku, věř mi.“

„Ne! Musíte...“

„Dost!“ vybuchla. „Mám za sebou náročnou dlouhou cestu a jsem unavená. Potřebuji si dát šálek horkého čaje a trochu si zdřímnout. Nemám náladu zasahovat do sporů tvých rodičů.“ Při pohledu na jeho zoufalý výraz trochu zmírnila tón. „Slibuji, že jestli se matka do soumraku nevrátí, vypravím se za ní. Uvidíš – do té doby bude dávno zpátky, omluví se a všechno bude zapomenuto.“

Matka se ale nikdy nevrátila. Toho večera zastřelila v lovecké chatě svého manžela a pak sebe.

A Oliverův život se od základů změnil.

1. kapitola

EALING

1825

Oliver vyhlížel oknem knihovny v Halstead Hall. Usilovně se snažil zasunout bolestné vzpomínky co nejhrouběji, ale sychravý zimní den mu na náladě nijak nepřidal. Tady se mu nedařilo zapomenout tak jako ve městě, kde se mohl oddávat lehkým děvám a pití.

Dlouho se ovšem oddávat nemohl. Ostudná událost se sice odehrála před devatenácti lety, ale všude, kam vkročil, o ní stále kolovaly řeči.

Babička toho večera pověděla hostům, že matka se odebrala do lovecké chaty, aby byla o samotě, a usnula. Probudily ji jakési zvuky. Lekla se, že je to nezvaný host, zpanikařila a zastřelila ho. Teprve pak zjistila, že dotýčný byl její manžel. Nato v ohromení a žalu obrátila zbraň proti sobě.

Povídáčka byla příliš chabá, aby skryla vraždu a sebevraždu, a pomluvy nikdy úplně neustaly. Hosté totiž dychtivě spekulovali o pravdě. Babička jemu a sourozencům nařídila, aby o hrůzné události od toho dne už nikdy s nikým nemluvili, dokonce ani mezi sebou.

Řekla, že tím umlčí pomluvy, ale Oliver často přemítal, jestli se tak nezachovala proto, že mu za neštěstí přičítala vinu. Proč by jinak v posledních měsících zásadně změnila rozhodnutí a vyptávala se ho na tehdejší hádku s matkou? Neodpověděl jí, samozřejmě. Při pouhém pomyšlení, že jí poví, jak to tehdy bylo, se mu dělalo zle.

Odvrátil se od okna a přešel podél stolu, kde seděli jeho sourozenci a čekali na babičku. Přesně z tohoto důvodu se sídlu vyhýbal – pokaždé se ho tu zmocnila rozcitlivělost.

Proč je sem probůh babička na tu zatracenou schůzku svolala? Tohle místo na léta vytěsnil z mysli. Kromě toho to tu páchlo plísní a hnilobou a byla tu zima jako v Arktidě. Jedinou místností, v níž nábytek nekruly látkové povlaky, byla pracovna, kde jeho správce vykonával agendu spojenou s vedením panství. Povolky museli odstranit jen kvůli schůzce, kterou mohla babička zrovna tak dobře uspořádat ve svém domě ve městě.

Za normálních okolností by žádost staré dámy, aby se shromáždili v zanedbaném sídle, odmítl. Jenomže jeho bratr Gabriel způsobil před třemi dny nepříjemnost a od té doby se ve vztahu k babičce všichni pohybují po tenkém ledě, jak zcela jasně vyplynulo ze skutečnosti, že se stará paní proti svému zvyku k incidentu nijak nevyjadřuje. Něco se chystá, a Oliver tušil, že jim to nebude po chuti.

„Co dělá rameno?“ zeptala se Gabriela sestra Minerva.

„Co asi?“ zabručel oslovený. Přes odřený černý jezdecký kabát měl šátek, popelavě hnědé vlasy neupravené jako obvykle. „Bolí jako čert!“

„Na mě nebruč! Já s tím nemám nic společného!“

Osmadvacetiletá Minerva byla prostřední ze sourozenců – druhá v pořadí, o čtyři roky mladší než Jarret; o dva roky straší než Gabriel; a o čtyři léta starší než nejmladší Célie. Jako nejstarší dívka měla sklon o ostatní pečovat.

Dokonce i vypadala jako jejich matka – měla smetanovou pleť, hnědé vlasy se zlatým nádechem a břechťanově zelené oči stejné jako Gabriel. Oliver se těm dvěma prakticky v ničem nepodobal. Zdědil vzhled po otci, který byl napůl Ital – měl tmavé oči, tmavé vlasy a tmavou pleť. A v souladu s tím temné srdce.

„Máš štěstí, že poručík Chetwin včas zastavil,“ prohodila Célie ke Gabrielovi. Byla poněkud světlejší verzí Olivera, jako by kdosi k barvě její pleti přidal trochu smetanové, a oči měla oříškově hnědé. „Říká se, že má víc odvahy než rozumu!“

„V tom případě tvořím s Gabrielem báječnou dvojici!“ zamumlal Oliver.

„Nech ho na pokoji, ano?“ požádal Jarret Olivera. Nejvíce se podobal oběma rodičům: měl černé vlasy, ale modrozelené oči a ve tváři ani stopy po Oliverových italských rysech. „Od toho hloupého

závodu kočárů ses o něj ještě nepřestal otírat! Byl opilý. Ten stav bys měl znát.“

Oliver se prudce otočil k Jarretovi. „Ano, ale *ty* jsi opilý nebyl, a přesto jsi ho nechal...“

„Jarettovi vinu nedávej!“ zasáhl Gabriel. „Chetwin mě vyhecovoal. Kdybych odmítl, označil by mě za zbabělce!“

„Lepší zbabělý než mrtvý!“ Pro výstřelky tohoto druhu nemě. Oliver pochopení. Nic na světě nestojí za to, aby člověk riskoval život – ani žena, ani sláva, a pověst už vůbec ne. Škoda, že se mu zatím nepodařilo to svým idiotským bratrům vštípit!

Gabriel měl mít větší rozum. Závodil na nejnebezpečnější dostihové dráze v Londýně. Cestu lemují dva mohutné balvany, a to tak těsně, že projede jen jeden kočár, takže jezdec musí v poslední chvíli strhnout koně zpátky, aby se neroztříštil o valouny. Často se stávalo, že zmírnil příliš pozdě.

Ve sportovních kruzích se manévru říkalo „provlékání jehly“. Oliver jej nazýval bláznovstvím. Chetwin koně strhl, to je pravda. Ale Gabrielův kočár zachytil o okraj balvanu, kolo prasklo a ekvipáž se v okamžiku proměnila ve změť rozštípaného dřeva, potřhané kůže a zkrouceného kovu. Koně díkybohu přežili a Gabriel měl štěstí, že vyvázl jen se zlomenou klíční kostí.

„Chetwin neurazil jen mě, chápeš.“ Gabriel vysunul bradu. „Řekl, že s ním nebudu závodit, protože jsem zbabělec jako matka, která střílela po stínech.“ Z jeho hlasu zazněl hněv. „Nazval ji vražedkyní z Halstead Hall!“

Při nárazce na dobře známou hanebnou událost se přítomní zarazili. Oliver zaskřípal zuby. „Matka už léta nežije. Nepotřebuje, abys obhajoval její čest.“

Gabrielův obličej zkameněl. „Někdo se toho ujmout musí. Ty to nebudeš.“

Má pravdu, zatraceně! Matka provedla nemyslitelné. On jí nikdy neodpustí. Ani sobě, že něco takového dopustil.

Dveře se otevřely a vstoupila babička. V patách za ní rodinný právník Elias Bogg. Všichni náraz se nadechli. Přítomnost právníka nevěstila nic dobrého.

Bogg usedl, babička se postavila do čela stolu. Ostře řezané rysy měla povadlé naprostým vyčerpáním. Oliverovi se sevřela hrud'

novým pocitem viny. Dáma vypadala v posledních dnech mnohem starší než na jednadsmdesát, jako by pod tíhou odpovědnosti svésila ramena a přihrbila se.

Snažil se ji přesvědčit, aby odstoupila z pozice ředitelky pivovaru, který založil jejich děda. Potřebovala by najmout člověka, který by podnik vedl, ale bránila se tomu. Pracuje ráda, říkala. Co by dělala, pobývala na venkově a vyšívala? Pak se při představě vyšívající vdovy po pivovarníkovi pokaždé dala do smíchu.

Možná měla důvod. Hester „Hetty“ Plumtreeová totiž patřila k lidem, které mnozí označují za „prosté“. Její rodiče vlastnili krčmu, kde se seznámila s manželem, a ti dva pak spojenými silami proměnili pivovar Plumtree Brewery v dostatečně významný podnik, aby si mohli dovolit zaplatit Oliverově matce Prudence nejlepší školy. Dost významný, aby umožnil Prudence lapit za manžela zchudlého markýze.

Babičku odjakživa těšila skutečnost, že se její dceři podařilo dosáhnout příbuzenství s jednou z nejstarších větví anglické aristokracie. Nikdy se však nedokázala zbavit břemene „živnosti“, které s sebou vlekla. Projevovalo se v různých situacích – když si při jídle vychutnávala sklenici piva nebo se smála obhroublému vtipu.

Přesto se rozhodla, že její vnoučata se stanou tím, co jí nebylo dopřáno: skutečnými šlechtici. Nenáviděla jejich sklony pobuřovat společnost, která je považovala za ničemné zplozence ostudného páru. Vzhledem k tomu, jak bojovala, aby posunula svou rodinu do vyšších kruhů, cítila se oprávněná spatřit plody svého úsilí v podobě důstojných sňatků a pozoruhodných pravnoučat, a rozčilovalo ji, že žádné z jejích vnoučat nijak nespěchá, aby jí vyhovělo.

Oliver měl dojem, že babička má na svoje požadavky právo. V dobách jejich mládí sice často nebyla přítomná, poněvadž měla po dědově smrti plné ruce práce s vedením pivovaru, nicméně pro ně představovala osobu nejbližší matce. Proto ji zbožňovali.

Stejně jako on, pokud se s ní nedohadoval kvůli penězům.

„Posaď se, Oliver.“ Zpražila ho pronikavým pohledem. „Zneróznuje mě, jak tu přecházíš.“

Zastavil se, ale nesedl si.

Zamračeně se narovnala. „Učinila jsem rozhodnutí, co se týká vás, děti,“ pronesla, jako by ještě nosili dětské střevíčky. Přelétla oči-

ma po místnosti a pevnějším hlasem pokračovala: „Je načase, abyste se usadili. Dávám vám rok, během kterého zůstane všechno při starém. Pak vás přestanu podporovat – každého z vás. A nezmíním vás v poslední vůli.“ Společný povzdech nebrala na vědomí. „Pokud...“ Odmlčela se, aby znásobila účinek svých slov.

Oliver zaskřípal zuby. „Pokud co?“

Pohlédla na něj. „Pokud nedojde ke sňatku.“

To mohl očekávat! V pětatřiceti dávno překročil věkovou hranici, kdy se muži z jeho kruhů žení. Babička často naříkala, že pořád neexistuje dědic titulu, ale kdo by podle ní chtěl v této neblahé rodové linii pokračovat? Jeho rodiče se vzali kvůli penězům a výsledkem byla pohroma. On nehodlá chybu opakovat, bez ohledu na to, jak hluboko má do kapsy.

Babička věděla, jak mu je, a fakt, že využila sourozenců, aby zajistila, že bude tančit, jak ona píská, pro něj znamenal bolestnou zradu.

„Vy byste nechala mé bratry a sestry bez prostředků jen proto, abyste mě spoutala okovy?“ vybafl.

„Špatně jsi mě pochopil,“ odvětila rozvážně. „Když jsem mluvila o manželství, měla jsem na mysli vás všechny.“ Přelétla pohledem sourozence. „Do roka se musíte všichni vdát a oženit, jinak se rozloučíte s dědictvím. Kromě toho nechám ukončit smlouvu na pronájem domu ve městě, pobývám tam jen kvůli dívkám. Nedostanou žádné věno a dál už také nebudu platit účty za Gabrielův a Jarretův byt v Londýně a za ustájení jejich koní. Jestli se vás pět nevdá a neožení, s mou podporou je konec. Zodpovědnost za vás převezme Oliver, jen on.“

Oliver zaúpěl. Neutěšené sídlo, které zdědil, jakž takž udržoval, ale k soběstačnosti mělo daleko.

Gabriel vyskočil od stolu. „To nemůžete udělat, babi! Kde budou dívky bydlet? A kde Jarret a já?“

„Předpokládám, že tady v Halstead Hall,“ odvětila bez jediné známky soucitu.

Oliver se na babičku zamračil. „Víte dobře, že to není možné. Musel bych sídlo otevřít.“

„A chraň bůh, aby to udělal!“ prohodil Jarret s nádechem ironie. „Kromě toho pro něj panství znamená příjem a tedy podporu,

a i když my ostatní učiníme, co si přejete, on nemusí, a když odmítne, my budeme potrestáni.“

„To jsou moje podmínky,“ prohlásila odměřeně. „A nebudu na nich nic měnit, hochu.“

Bez ohledu na to, co si Jarret myslí, musela babička vědět, že Oliver by sourozence trpět nenechal. Konečně našla způsob jak je přimět, aby poslouchali jako hodiny: využitím jejich vzájemné náklonnosti, jediného, co je v jejich životě trvalé.

Provedla to úžasně! Děbelsky chytře! Tohle je zřejmě jediná metoda, která zabere!

Kdyby šlo jen o Jarreta, možná by ji poslal do háje, ale neodsoudí přece sestry k životu starých panen nebo vychovatelek. Minerva si sice přijde na nějaké peníze knihami a mohla by nad babiččinými požadavky ohrnout nos a pokusit se vydělávat si na živobytí sama, ale ani ona neodsoudí ostatní k chudobě.

Každý z nich bude mít obavy o ostatní. Což znamená, že se budou cítit nuceni poslechnout její nařízení, dokonce i Oliver.

„Kdybys chtěl, dokázal bys zajistit, aby panství bylo soběstačné,“ poznamenala. „Možná kdyby si vás pět rozdělilo povinnosti, co se týká chodu...“ Odmlčela se a střelila po Oliverovi vychytralým pohledem. „Nebo kdyby se o ně tvůj bratr víc zajímal, místo aby nechával veškerou starost na správci a sám marnil dny pitím a děvkařením, možná by vynášelo dost, abyste byli všichni spokojeni.“

Oliver chtěl cosi odseknout, ale pak si to rozmyslel. Babička ví, proč se vnuk na sídlo téměř nemůže podívat! Otec si vzal matku kvůli jejím penězům, takže mohl cennou rodinnou rezidenci zachránit, a Oliver by se raději propadl, než aby dopustil, že ho tenhle zatracený dům a všechno, co s ním souvisí, přivede k záhubě jako jeho rodiče.

„Čirou náhodou vím,“ pokračovala babička, „že Oliver prodal poslední nedědičný majetek, aby zaplatil jisté dluhy, které jste, pánové, spojenými silami nahromadili, a já jsem je odmítla uhradit. Z nedědičného majetku už nezbývá téměř nic. Jestli chcete dál žít pohodlným životem, mou podporu potřebujete.“

Do háje, má pravdu! Pokud by městský dům a byty jeho bratrů přestaly být k dispozici, sourozencům by nezbylo než se nastěhovat sem. V současné době se i Oliver ocitl bez střechy nad hlavou –

donečím byl jeho domovem dům v Actonu, o kterém mluvila. Uchýlil se k bratrům, dokud nerozhodne co dál. Neplánoval však, že sídlo bude patřit všem – včetně budoucích manželek a dětí jeho bratrů!

Není divu, že se babičce tak úspěšně dařilo řídit posledních dvacet let pivovar! Ta stará dáma je Machiavelli v sukních!

„A kdo by tedy zdědil pivovar?“ zeptal se. „Chcete říci, že byste ho nepřenechala Jarretovi, jak si přál děda?“

„Svěřila bych jej vašemu bratranci Desmondovi.“

Jarret zasupěl a Minerva vykřikla: „Desmondovi ne! Ten by podnik přivedl ke krachu!“

Babička pokrčila rameny. „Co je mi po tom? Já už tu nebudu. A jestli nepodniknete nutné kroky, kterými zajistíte, že pivovar zůstane v rodině, pak je vážně jedno, kam se poděje, ne?“

Célie na protest vstala. „Babi, vy přece víte, co Desmond udělá. Najme děti a udře je.“ Célie pracovala jako dobrovolnice v charitativním spolku, který se snažil dosáhnout zlepšení zákonů týkajících se práce dětí – horlivě se touto otázkou zabývala. „Podívejte se, jak vede své mlýny. *Jemu* pivovar svěřit nemůžete!“

„Můžu ho dát, komu se mi zlíbí,“ prohlásila babička a její modré oči najednou získaly chladný břidlicově šedivý nádech.

Samozřejmě blafuje. Desmonda nesnáší stejně jako oni.

K lidem, kteří klamou, ale nikdy nepatřila. „Počítám, že jste nám už také vybrala protějšky,“ podotkl Oliver rozhořčeně.

„Ne. To nechám na vás. Ale vy se neusadíte, dokud vás k tomu nepřinutím; hýčkala jsem vás příliš dlouho. Přišel čas, abyste se ujali své role, co se týká rodiny, a zajistili její pokračování v další generaci, která ponese můj odkaz.“

Célie ztěžka dosedla. „Já s Minervou prostě nemůžeme jít a vybrat si z rozmaru manžela! Sňatek musí navrhnout muž. Co když to žádný neudělá?“

Babička zakoulela očima. „Jste půvabné mladé dámy, kam vkročíte, každý se za vámi otáčí! Kdybys Célie přestala porážet přátele tvého bratra ve střeleckých soubojích, nejeden z nich by se o tebe určitě ihned ucházel. A Minerva nechala psaní těch příšerných románů...“

„To neudělám,“ namítla Minerva.

„Tak alespoň piš pod pseudonymem! Nechápu, proč musí všichni vědět, že autorkou těch nechvalně známých příběhů, které pohoršují každého, koho člověk potká, jsi ty!“

Sklouzla pohledem k Jarretovi a Gabrielovi. „A co se týká vás dvou, můžete občas zajít na ples. Jarrete, *nemusíš* trávit každý večer v hráčských doupatech a Gabriel...“ Ztěžka vzdychla. „Stačilo by, kdybys přestal závodit s každým hlupákem, který tě vyzve, a hned bys měl čas hledat si nevěstu! Vy, pánové, jste dokonale schopni přemluvit ke sňatku bezúhonnou ženu. Poběhlice a herečky se vám odjakživa dařilo vlákat do postele bez potíží!“

„Panebože!“ zamumlal Gabriel a zrudly mu uši. Dostat do postele lehkou ženskou je snadné, ale poslouchat na to téma poznámky od vlastní babičky, to je něco docela jiného!

Přísným pohledem zpražila Olivera. „A všichni víme, že váš bratr má značnou výhodu: svůj titul.“

„A že čachrování kvůli titulu se našim rodičům tak vyplatilo!“ prohodil Oliver jízlivě. „Chápu, proč se mě tak horlivě snažíte přimět, abych něco takového zopakoval!“

Babiččiným obličejem se mihla bolest a Oliver ucítil hlodání výčitek. Nevěnoval mu pozornost. Jestli ho stará paní chce k tomuto přinutit, pak bude muset přijmout následky.

V duchu slyšel matčina poslední slova: *Jsi hanbou rodiny...*

Zamrazilo ho. Rázně přešel ke dveřím a otevřel. „Můžeme si promluvit v hale mezi čtyřma očima, babičko?“

Bystře povytáhla šedivé obočí. „Když si to přeješ.“

Jakmile se ocitli o samotě, snažil se ji zastrašit. „Tím, že mě hodíte jako manžela na krk nějaké nešťastné ženě, se nic nezmění.“

„Víš to určitě?“ babička na něj zpříma pohlédla a modré oči jí zjihly. „Bude to lepší než vést takový bezcílný život, Oliver.“

Bože, kdyby tak věděla! „Jsem, jaký jsem! Je čas, abyste se s tím smířila. Matka to udělala.“

Zbledla. „Já vím, že o tom, co se tehdy stalo, nerad mluvíš...“

„Správně,“ přerušil ji. „A mluvit o tom nebudu.“ S ní ani s nikým jiným.

„Nebudeš o té události mluvit, protože za ni připisuješ vinu mně.“

„To není pravda, sakra!“ Obviňoval sám sebe! Proč jen nevyrazil za matkou, jakmile odjela! Škoda, že nenaléhal na babičku víc, aby se za ní vydala! Kdyby, kdyby, kdyby...

„Za nic, co se stalo v minulosti, vám vinu nedávám. Ale tohle vám vyčítat *budu!*“

„I ty jistě chápeš, že je nutné nějak zakročit!“

„Proč? Minerva s Célií se nakonec vdají a Gabriel s Jarretem se zkrátka vybouří! Chce to jen čas, oni se usadí.“

„Ty ses neusadil.“

„To je něco jiného.“

„Jak to?“

„Proč jste se tak najednou rozhodla přimět nás ke sňatku?“

„Odpověz na mou otázku a dostaneš odpověď na svou.“

Tak o tohle jí jde – přimět ho, aby se přiznal ke svým hříchům. To se jí nikdy nepovede!

„Jednoho dne, Olivero,“ pokračovala, když zůstal zticha, „budeš muset o těch událostech promluvit, i kdybys tak měl učinit jen proto, abys je mohl pustit z hlavy.“

„Já už jsem je z hlavy *pustil!*“ Obrátil se a rázoval ke dveřím.

Když otevíral, babička zavolala: „Pokud jde o dědictví a všechno ostatní, já názor nezměním. Uzavřete manželství, nebo o všechno přijdete!“

Zarazil se s dlaní na klice. Přistoupila k němu, postavila se do dveří a přelétla pohledem všechny shromážděné: „Už mě unavuje, jak vás ve všech bulvárních plátcích nazývají výtečníky z Halsteadu. Nebaví mě neustále číst, že moje nejmladší vnučka opět vydělala společnost, protože se zase k něčemu připletla při střelecké soutěži.“ Pohlédla na Gabriela. „Nebo že můj vnuk málem přišel o život při závodu v kočárech! S tímhle je konec!“

„A co kdybychom slíbili, že se budeme chovat zdrženlivěji?“ vybafl Oliver.

„To nestačí. Protože když na vás budou závislí další – vaši partneři nebo děti –, konečně pochopíte hodnotu toho, co máte.“

„Sakra, babi...“

„Přestaň klít, Olivero! Konec debaty. Pan Bogg vám vysvětlí podrobnosti mých požadavků a s dotazy se obračejte na *něj*. Musím na schůzku do pivovaru.“

Kráčela halou a při chůzi se ozývalo různé klapání hůlky.

Když Oliver znovu vešel do místnosti, sourozenci se obrátili k panu Bloggovi. „Nemyslela to vážně, že?“ ozval se jeden. „Jak se může takhle zachovat?“ divil se druhý. „Musíte jí to vymluvit!“ nabádal třetí.

Bogg seděl ve starodávném křesle, které na protest vrzalo. „Lituji, ale nemohu nic dělat. Poté, co se pan Gabriel zranil, se rozhodla, že nedovolí, aby její vnoučata zemřela dřív, než splní svou povinnost vůči rodině.“

„Vidíš, co jsi způsobil, Gabrieli?“ křičela Célie. „Všechno jsi zkazil!“

„O Gabriela nejde,“ řekl unaveně Oliver. „Ta věc se týká hlavně mě. Babička nechce, aby titul a postavení, které pro rodinu tak těžce vydobyla, přišlo vniveč. Chce mít jistotu, že jeden z nás, mužů, bude v jejím odkazu pokračovat.“

„Tak proč nutí do vdavek mě a Célii?“ zeptala se Minerva.

„Odpusťte, Vaše lordstvo,“ vložil se do hovoru Bogg, „ale nemáte pravdu. Ona má strach o vás všechny. Chce mít jistotu, že než zemře, usadíte se.“

„Než zemře? Babička je nemocná?“ Oliverovi se při tom pomýšlení sevřel žaludek. „Tají snad před námi něco?“ Tím by se její náhlé rozhodnutí vysvětlilo.

Bogg chvíli mlčel, pak zavrtěl hlavou. „Je jen vyčerpaná čekáním, až ji vás pět obdaří právnoučaty.“

O *tom* Oliver nepochybuje!

Bogg si odkašlal. „Máte ještě nějaké dotazy?“

„Jen jediný,“ ozval se Oliver. „Vážně si nevymínila, že určí, s *kým* vstoupíme do manželství?“ Hlavou mu bleskl nápad, jak babiččin šílený plán zmařit.

„V tomto ohledu žádné požadavky nevedla. Jistá pravidla však existují.“

Oliver poslouchal, jak je muž podrobně vysvětluje. K ustanovením patřilo, že všichni musí uzavřít sňatek v Anglii a nepodnikat „zběsilé útoky do Gretna Green“. Zřejmě se bála, aby takové manželství nebylo soudem zpochybňováno. Nic z toho, co Bogg jmenoval, naštěstí nijak neovlivnilo plán, který se Oliverovi líhl v hlavě.

Když Bogg splnil svou povinnost a nechal je svému osudu, Minerva se obrátila k Oliverovi. „Musíš babičku přesvědčit, že je to šílenství. Nechápu, proč bych musela snášet manžela, když jsem se svým současným způsobem života absolutně spokojená!“

„Já se do manželství neženou o nic víc než ty, Minervo!“ zabručel Jarret. „A navíc mě bude nutit, abych vedl pivovar! To je to poslední, co si přeji!“

„Tak se sem nastěhujeme a předvedeme jí, že její peníze nepotřebujeme!“ prohlásila Célie. „Uděláme, co říkala, budeme panství spravovat společně...“

„Že zrovna ty toho o správování tolik víš!“ vypálil Gabriel.

„Célie má pravdu!“ zastala se sestry Minerva. „Když jí ukážeme, že si skvěle poradíme sami, možná změní rozhodnutí. A kromě toho, jestli tu máme nakonec tak jako tak skončit, měli bychom si začít zvykat!“

„Panebože, pomoz nám!“ Jarret upřel sklíčený pohled na Olivera. „Ty nechceš, abychom se sem nastěhovali, vid?“

Oliver vzdychl. „Nejraději bych tohle sídlo už nikdy neviděl. Bohužel, Céliin nápad má něco do sebe. Když se tu usídlíme, donutíme babičku, aby odkryla karty. Můžeme ji pozvat na návštěvu, ať vidí, jaké plody její nesmyslný nápad přinese, jestli se uskuteční.“

Při pomyslení, že bude znovu bydlet v Halstead Hall, měl co dělat, aby potlačil znechucení. Pobyť však omezí jen na tu dobu, než provede, co má v plánu; pak se život vrátí do starých kolejí.

„Prozatím mám v záloze další trik,“ pokračoval. „Je riskantní, ale možná by babičku přiměl k odvolání požadavků. Svůj plán nedomyšlela, a chci ji přinutit, aby si to uvědomila. Zatím mi zbyly peníze z prodeje posledního domu, a navrhuji tohle...“

2. kapitola

„Proboha, Freddy, nezůstávej pozadu!“ napomenula Marie Butterfieldová svého vytáhlého bratrance, když rázně kráčela blátivou ulicí. Poslíček před nimi nasadil poněkud ostré tempo. Jako by nestačilo, že jsou nuceni snášet tohle ohavné anglické počasí; jestli ztratí zdroj informací, nemají šanci Nathana Hyatta najít. Po dlouhé cestě z Dartmouthu v Massachusetts nechce riskovat, že svého snoubence neuvidí.

„Víš určitě, že ta kabela patří Nathanovi?“ zasupěl Freddy.

„Je z obou stran popsaná, stejně jako ta, kterou jsem mu nechala zhotovit na zakázku. A ten muž, který ji nese, se pohyboval v okolí firmy London Maritime, kde byl Nathan před třemi měsíci naposledy viděn. Musím se jen pečlivěji podívat, abych měla jistotu.“

„A jak to chceš udělat? Já s tím nechci mít nic společného – nebude se pouštět do křížku s nějakým anglickým poslíčkem jen proto, že si to usmyslíš.“

„Myslela jsem, že ten meč nosíš, abys mě chránil!“

Od chvíle, kdy dorazili do Londýna, si připínal každý den starý otcův meč a pochvu. Kamkoli vstoupil, přitahovala zbraň pozornost; meč nikdo běžně nenosil.

„Mám jej na svou obranu!“ oplatil jí. „Slyšel jsem, že tu pořádají souboje pro zábavu! Nevážil jsem celou cestu sem jen proto, abych viděl, jak můj oblíbený meč dostává zabrat v boji!“

Pohrdavě zasupěla. „Přijel jsi, aby ses porozhlédl po rodinách tvých starších bratrů, a jestli to neuděláš, tetička Róza ti dá co proto!“ Freddy zrudl a Marie zmírnila tón: „Kromě toho nebude třeba bojo-

vat. Přesvědčíme toho člověka, aby nám dovolil prohlédnout si v kladu kabelu – až uvidíme, kam jde. Doufám, že nás zavede k Natha-
novi.“

„A já doufám, že nás zavede do obchodu s koláči. Naposledy jsme jedli téměř před třemi hodinami.“ Jako na zavalanou mu zakručelo v břiše. „Nevěděl jsem, že mě chceš nechat hladovět!“

Vzdychla. Freddy neustále umírá hlady. Tetička Róza říká, že všichni jednadvacetiletí mladí muži jedí jako býci, ale Marie by v tuto chvíli byla raději, kdyby jedli jako vrabci a jako býci bojovali. Vzhledem k tomu, jak Freddy projídá jejich finance, se ukazuje, že je poněkud nákladným ochráncem!

Kéž by Nathan zůstal v Americe, kam patří! A proč jen papá zemřel...

Se srdcem bolavým žalem překročila kaluž s ledovými okraji. Pořád tomu nemůže uvěřit. Papá už nějakou dobu postrádal dřívější sílu, ale že zemře v pětadesáti ve své kanceláři na srdeční zástavu, to nečekala.

Bleskla jí hlavou zneklidňující myšlenka. Jestli Nathan nedostal její poslední dopisy, pak ani neví, že papá už nežije. Netuší, že vezme-li si ji, jak plánovali, stává se výhradním majitelem New Bedford Ships.

A co když se s ní *neožení*? Je to snad důvod, proč od něj celé měsíce nedostala zprávu? Že by riskoval útěk před zásnubami?

Otcovy neustálé žádosti, aby Nathan dokázal, že je hoden vedení společnosti, a to dříve, než uzavře manželství se ženou, která zdědí polovinu, by unavily každého muže. Na základě zmíněných žádostí se Nathan vydal do Anglie, aby dojednal výnosný prodej plachetnic firmě London Maritime. Je možné, že jakmile dorazil na místo, zásnuby si rozmyslel.

Do očí jí stouply slzy. Ne, to by neudělal! Je to čestný muž. Jejich vztah je možná trochu méně vášnivý než u některých zasnoubených párů, ale rozhodně mu na ní záleží, stejně jako jí na něm. Určitě se stalo něco hrozného – on by se nikdy nevyhýbal odpovědnosti. Musí ho najít. Už ztratila otce – jeho ztratit nesmí.

Kabela v rukou cizího muže však věstila, že s Nathanem něco není v pořádku. On by se jí nikdy nevzdal. Dotyčný mu ji zřejmě odcizil.

Zrychlila a srdce jí splašeně tlouklo. Nathan nejspíš leží někde zabítý, a to rukou onoho proradného Angličana. A jestli...

Na takové věci teď nemůže myslet, už tak je celá roztřesená!

„Mopsy...“ oslovil ji Freddy tiše.

„Neříkej mi tak. Dávno nejsme děti!“ A kromě toho byl Nathan přesvědčený, že k dámě se takové oslovení nehodí. V tomto ohledu měl vyhraněné názory. Než se totiž před šesti lety přestěhoval do zapadlého Dartmouthu a stal se partnerem jejího papá, vyrostl mezi baltimorskou smetánkou.

„Promiň, Mop- ... Marie,“ zahuhlal Freddy. „Pořád zapomínám.“ Přistoupil blíž. „Ale mám dojem, že bychom neměli zůstat venku po setmění. A tamhle ty dámy vypadají tak trochu... nahé.“

Tolik se soustředila na sledování dotyčného vpředu, že vůbec nevnímala okolí. Z oken nad jejich hlavami se vykláněly spoře oděné ženy s ňadry přetékajícími ze živůtků. Určitě mrzly, což však pro ně bylo zjevně podružné.

Znervózněla. Vybavilo se jí, jak z takových míst přiváděla otce, když pro něj nikdo jiný nebyl schopen zajít.

„Haló, pane,“ zavolala jedna z ženštin na Freddyho a od úst jí šla pára. „Pomuchluju se s vámi, a hned vám ztvrdne!“

„Tu moji můžete vyzkoušet za půl libry, drahoušku!“ dodala druhá.

Marie nechápala, co říkají, ale soudě podle toho, jak Freddyho pođobané tváře rudly čím dál víc, byly jejich řeči poněkud... obscénní.

„Vraťme se do podnájmu,“ navrhl.

„Ještě ne. Náš pronásledovaný zůstal stát, stačí, abychom si teď prohlédli kabelu. Další příležitost už se nám možná nenaskytne.“ Drželi se zpátky, dokud nevstoupil do budovy. Pak se přiblížili k průčelí domu. Na ulici doléhal nevázaný smích spolu s rozjásanými tóny skřípek hrajících gigu. Otevřenými dveřmi zahlédla dvojice zaujaté tancem a... nemravným chováním.

Zatímco se lampáři plahočili s tyčemi, Freddy zkoumavě obhlížel dům. „Tam jít nemůžeš. Tohle není místo pro slušné ženy.“

„To vidím sama!“ Zachvěla se v černém princesovém kabátu pod prudkým poryvem chladného větru. „Vypadá to na nevěstinec!“

„Mopsy!“ Freddyho tváře zářily téměř stejně rudě jako její pod divoce rozčuchanými vlasy. „O takových věcech bys mluvit neměla.“

„A proč ne? Oba víme, že papá každou sobotu večer do jednoho chodíval.“ Obrátila se k němu. „A co kdybys tam zašel *ty*? Muže si nevšimnou. Zkrátka najdeš kabelu a podíváš se, jestli patří Nathanovi.“

„A když ano? Co pak?“

„Pak vylákáš toho člověka ven, abych s ním mohla promluvit. Pověz mu, že venku stojí jeho matka, a jestli on nevyjde, ona vstoupí dovnitř. Tohle není žádnému mladému muži po chuti.“

Freddy se zatvářil zkroušeně a vzdychl. „Jestli uděláš, co ti říkám, koupím ti koláčů, kolik budeš chtít.“

„Tak dobře.“ Vytáhl meč a podal jí ho. „Raději ho přidrž. Neměla bys stát na ulici bez ochrany!“

Dojalo ji, že se třeba jen na chvíli vzácného meče vzdal. „Děkuji.“ Postrčila ho. „A teď jdi a zjisti, jestli ta kabelka patří Nathanovi.“

Freddy se s hlasitým vzdycháním vlekl po schodech nahoru. Aby nevypadala nápadně, vklouzla do stínu a při pohledu na Freddyho, který zaváhal a pak teprve vešel, potlačila smích. Každý jiný muž Freddyho věku by umíral touhou vstoupit do nevěstince, ale on jako obvykle dokázal myslet jen na jídlo. A ať snědli cokoli, stejně byl pořád hubený jako párátka. Zatímco jí stačilo, aby si týden sladila čaj, a už začala přetékat z korzetu. To je nespravedlnost!

Jenomže život obecně není k ženám spravedlivý. Kdyby byla mužem, zdědila by otcovu firmu *ona*. Papá by nikdy nepřivedl do podniku nezasvěceného člověka.

Ne že by se jí Nathan nelíbil. Byl chytrý a celkem pohledný, typ manžela, kterého by se každá žena držela jako klíště. A v Darmouthu moc příležitostí najít řádného chotě neměla. V malém rybářském městě žila jen hrstka vzdělaných svobodných mužů a vzhledem k otcově pestré minulosti nepřicházelo v úvahu, že by se provdala za skutečného gentlemana.

Občas přemítala, jestli by o ní Nathan vůbec uvažoval jako o manželce, nebýt jejího spojení s New Bedford Ships.

Ne, tohle od ní není poctivé. Odjakživa se k ní choval velmi mile. *Nemůže* za to, že těch pár polibků ho nechalo chladným – někde musela udělat chybu. Nebo od něj očekávala příliš.